

Editor: Călin Vlasie

Redactor: Ioana Bogdan

Tehnoredactor: Adriana Vlădescu

Prepress: Marius Badea

Coperta colecției: Ionuț Broșțianu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

**AMARADIA, MIHAI**

**Nimeni, el singur** / Mihai Amaradia. - Pitești : Paralela 45, 2016

ISBN 978-973-47-2285-3

821.135.1-1

*Contravaloarea timbrului literar se depune în contul USR  
nr. R044RNCB 5101 0000 0171 0001, deschis la BCR,  
Filiala Sector 1, București.*

**COMENZI – CARTEA PRIN POȘTĂ**

EDITURA PARALELA 45

Pitești, jud. Argeș, cod 110174, str. Frații Golești 130

Tel.: 0248 633 130; 0753 040 444

0721 247 918

Tel./fax: 0248 214 533; 0248 631 439; 0248 631 492.

E-mail: [comenzi@edituraparelela45.ro](mailto:comenzi@edituraparelela45.ro)

sau accesați [www.edituraparelela45.ro](http://www.edituraparelela45.ro)



Tiparul executat la *Graficprint*

[www.graficprint.eu](http://www.graficprint.eu)

e-mail: [comenzi@graficprint.eu](mailto:comenzi@graficprint.eu)

Copyright © Editura Paralela 45, 2016, pentru prezenta ediție

mihai amaradia

**nimeni, el singur**

Editura Paralela 45

# LIBRIS

## nono poema de Miguel Santiago de Amaradia para donzela Ana Maria Munes

îngrămădeală multă, ploaie, din gurile pasagerilor  
ieșea un abur dens înainte de îmbarcare, prin vacarm  
dom Miguel Santiago de Amaradia își auzea chitara de pe  
șifonier.

Donzela Ana Maria Munes pândea primii pași ai  
Gabrielei,  
ploaia în port înțepa mărunță, stăpânii de urangutani în  
cușcă țipau,  
animale despre care dom Miguel auzise doar din istorii,  
tigrui în cușcă de bambus, plouați și fermecători, creaturi  
mitice,  
oameni de bălci îmbrăcați colorat, pociți și mașinării  
stranii.

70 | Donzela Ana Maria spăla borcanele pentru dulcetu  
boabele de cacao se tolăneau la soare la uscat  
și Gabriela Maria de Amaradia se iubea cu Herodot,  
viața era întreagă cum iubirea de-o parte și de alta a bălții  
celei mari,  
ele două purtau o grijă, el purta două acolo în port  
înainte de îmbarcare pipăia cartonul biletului la piept  
cămașa lui, odată albă se îngălbenise și se lipise de  
spinare. Aștepta,  
donzela Ana Maria aștepta, Herodot la fel, Gabriela Maria  
simțea așteptarea.  
Vaporul era atât de mare încât singur părea un continent.  
FIM

## CUPRINS

### domnului cu pălărie gri (poemele ei) / 5

primul / 7  
al doilea / 8  
al treilea / 9  
al patrulea / 10  
al cincilea / 11  
al șaselea / 12  
al șaptelea / 13  
al optulea / 14  
al nouălea / 15  
răspuns / 16

### fereastră din care lipsește unul (poemele mele) / 17

ultimul poem pentru cutia ta poștală / 19  
trei zile cu poetul / 20  
încet-încet / 21  
poem de trimis înapoi / 22  
de pe vremea când femeile se uitau la mine frumos / 23  
raportez că... / 24  
putea fi totuși mai rău / 25  
un pic / 26  
din povestea calului de lemn / 27  
linii / 28  
nimeni, el singur / 29  
de sărbătoare / 30  
rețetar / 31  
elizei îndepărtate / 32  
cam atât / 33  
impresie, răsărit în parc / 34  
poem curat / 35  
the couch sleeper / 36  
lucrând la teatrul de păpuși / 37  
declarație, nu de dragoste / 38  
câteva ponturi / 39  
aș vrea să mor de tânăr poet / 40  
fereastră din care lipsește unul / 41  
acum ce mă fac Eu cu mortul acesta... / 42

dungatul / 43

după Isaac Levitan / 44

mihai / 45

propunere pentru afiș de cinema / 46

vorbe din strada sardelelor / 47

din povestea calului de lemn - partea finală / 48

și chiar așa s-a întâmplat / 49

0760110909 / 50

comunque / 51

așteptând-o pe winona ryder / 52

captatio benevolentiae / 53

despre moartea reginei noastre / 54

ca o replică celebră / 55

few blocks away / 56

**poemele brazilianului (*poemele lui*) / 57**

primeiro poema de Miguel Santiago de Amaradia para

donzela Ana Maria Munes / 59

o segundo poema de Miguel Santiago de Amaradia para

donzela Ana Maria Munes / 61

o terceiro poema de Miguel Santiago de Amaradia para

donzela Ana Maria Munes / 62

quarta poema de Miguel Santiago de Amaradia para donzela

Ana Maria Munes / 64

o quinto poema de Miguel Santiago de Amaradia para

donzela Ana Maria Munes / 65

sexto poema de Miguel Santiago de Amaradia para donzela

Ana Maria Munes / 66

o setimo poema de Miguel Santiago de Amaradia para

donzela Ana Maria Munes / 67

oitavo poema de Miguel Santiago de Amaradia para donzela

Ana Maria Munes / 68

nono poema de Miguel Santiago de Amaradia para donzela

Ana Maria Munes / 70

Moto:

*„nu am ambiții, nici dorințe,  
a fi poet nu e pentru mine o ambiție,  
e doar felul meu de a fi singur”*

Fernado PESSOA

Dedic acest volum bunicilor mei,  
Dumitru și Aurelia

*Autorul*

**domnului cu pălărie gri**  
*(poemele ei)*

**primul**

să știi, domnule cu pălărie gri,  
dragostea mea-ți cântă sincopat din plăcere,  
nu-i un ceva dinadins făcut,  
unde stau eu, îndrăgostiții din blocul meu  
își cară mobila pe scări patru ore pe zi, stabilite dinainte,  
asta să-și vindece dragostea ușoară ca un parfum,  
uneori îi aud cum cântă, sclavi pe scările de bumbac,  
cel ce stă mai sus muncește mai mult  
pentru că dragostea lui are o greutate abia simțită,  
să știi, domnule cu pălărie gri,  
te iubesc pe tine și să nu te superi.

spune-mi domnule cu pălărie gri,  
cum ar fi dacă mi-aș capitona furiile,  
în drum spre tine să vizitez un câmp gol,  
să fac o șeptică, să fur un cățel fără stăpână,  
să pocnesc din degete și toate etichetele să-ți semene,  
cum ar fi, domnule cu pălărie gri,  
dacă frumusețea s-ar cartografia  
și-aș fi capitala vreunei țări în plin război civil, nimerită,  
ce s-ar întâmpla dacă la nunta mea ai fi doar invitat  
și-n drum spre rochia mea, domnule cu pălărie gri,  
s-ar face că pliurile deznădejdlor tale vor râde cu sughițuri,

nu-i așa c-ai ciocni o singură dată,  
ai face o singură poză cu zâmbet și-ai pleca,  
nu-i așa?

se prea poate, domnule cu pălărie gri,  
coarnele cerbului matur să semene umerilor tăi  
rotunjimea așteptărilor și pocnetul ce înspăimântă  
ca șuieratul păstorului deasupra celei mai scurte zile

se prea poate să fim rude apropiate  
în sălbăticie fricile sunt la fel, sunt goale,  
nu mi-o lua în nume de rău, îți spun asta tristă  
ca o fereastră ce se deschide într-un zid,

dau din cap afirmativ din obișnuință,  
sunt frumoasă, mi-am luat oja turcoaz,  
ar fi păcat să se bucure alții,  
când tu doar deasupra sprâncenat...  
aș veni ca o ghicitoare cu cheie ușoară,  
aș merge cu tine și la meci, numai că:  
eu nu scuipe semințe, nu înjur și țin cu cine vreau.

În plus, sunt răcoroasă și ușoară de purtat.

în noaptea de 21, să știi că te-am visat, se făcea că  
oamenii, unul câte unul, îți căutau încălțăminte,  
portofelul, vitele, mâinile bunicii, numărul de telefon,  
vestonul, șira de coceni, masa la care ai mâncat copil,  
furtunile, timbrele, puii de rândunică,  
domnule cu pălărie gri, îți căutau unii gestul  
acela în care ești generos, eleganța ochilor, răsăturile,  
fruntea, prin iarbă îți căutau banii, pantalonii,  
serile când strângeai din dinți sub curea,  
tricoul lui Hagi galben cu numărul 10,

eu trăsesem la sorți să caut cheile casei,  
să putem intra.

## al cincilea

am fost lacomă, domnule cu pălărie gri,  
într-una dintre dimineți m-am trezit eu mai devreme ca  
soarele  
am fost lacomă, măcar spinarea să-ți luminez eu,  
acum o să-mi mut țărmurile mai la vale să nu ți se ude  
pulpele,  
am fost lacomă, acum o să se termine totul,  
dar să știi, domnule cu pălărie gri,  
eu de mică, când îmi puneam uniforma,  
visam să te îndrăgostesc, îți pusesem și nume,  
te strigam Filip, domnule,  
sper să-ți placă.

să știi, domnule cu pălărie gri,  
că pe la două dup-amiaza, când femeile  
erau ciucite prin grădină, trei îngeri găsiră  
în iarbă un ban de aur,  
în total șase genunchi începură a se dușmăni,

mie, de obicei, nu mi-e drag să întristez oamenii  
da plecai de pe loc așa bezmetică, se îngrijora lumea  
din pricina mea, ei mă știau pe mine ținând calul de nări

să știi, domnule cu pălărie gri, din pură coincidență  
umbla în ziua aia și doctorul prin sat  
și-ntreba pe la vecine, ați văzut-o pe aia bezmetică  
de mult caut să iau pulsul unei inimi de cenușă  
și praf.

## al șaptelea

caruselul, domnule cu pălărie gri,  
seamănă mult ceasului meu de mână,  
o funie cu doi copii mi-au dat să mănânc de post,  
în loc să mă lase să zbier,  
pentru că aia frumoasă s-a atârnat de gâtul tău,  
cu patru lalele galbene în mână.

La nunțile oamenilor de acum înainte  
voi merge îmbrăcată într-o singură corabie  
mă voi uita la lună și nu voi clipi,  
voi vizita numai caii cei roșii,  
și te voi primi înapoi stând în cel mai patetic profil,  
numai să vii tu cu privirile călcate  
impecabil.